

Gent | Rokhaya Cisse | Actualitzat el 30/01/2023 a les 11:17

Rokhaya Cisse: «M'agrada la gent d'aquí i el barri antic, però no m'acostumaré mai al fred!»

Rokhaya Cisse. Dakar (Senegal)

La Rokhaya al parc de la Seu de Manresa | Marc Prat

Em dic Rokhaya Cisse i vaig néixer a Dakar, la capital de Senegal, a l'Àfrica Occidental, el 21 de febrer -el dia de la Llum!- del 1982. Vaig estudiar Dret Laboral a la universitat, però treballava d'administrativa i gestionava un petit negoci propi. El Senegal té uns setze milions d'habitants. Parlem wòlof i francès, a més d'altres llengües. És una república i hi ha democràcia, entre cometes, perquè sempre governen els mateixos, que són els rics. No hi ha alternança de govern, les condicions de vida són complicades, els sous són molt baixos i la situació fora de la capital encara és pitjor. Hi ha molts recursos, però estan mal repartits. No hi veia futur.

Vaig arribar a Manresa l'octubre del 2016, amb el meu fill petit, Pape-Alioune, que ara té onze anys, perquè tenia uns amics aquí. Tinc dos fills més, un de disset anys, l'Omar, i una filla de quinze, l'Aissatou, que van venir més tard. Vaig tenir la sort de trobar-me amb Gawane Ndao, que té contacte amb CCOO, és membre de l'associació Amics del Senegal del Bages i ajuda molt les persones que acaben d'arribar. A Manresa hi ha bastants senegalesos i darrerament n'han arribat molts. Ell em va acompanyar als serveis socials i després a Càritas, on vaig començar el procés d'inserció i em van encaminar cap al Centre de Normalització Lingüística Montserrat per aprendre el català. M'agrada molt el món social. També he fet l'ESO i les proves per entrar a la Universitat, pel meu compte. Ara estic fent un grau superior d'Integració Social. A Càritas vaig fer el curs Fita per cuidar la gent gran, el 2018, i vaig entrar com a cuidadora d'una família, per poder regularitzar la meua situació. Després, amb el programa d'acollida em van contractar a Càritas per un any, del 2021 al 2022, com a dependent a la botiga de roba de l'entitat.

Manresa és una ciutat molt tranquil·la, m'agrada la gent d'aquí i el barri antic, però no

m'acostumaré mai al fred! Als meus tres fills els agrada viure aquí, sobretot els nens. L'Aissatou de vegades voldria tornar, però serà complicat. Ja m'ho plantejaré més endavant. De moment hi vaig poder ser l'any passat, per veure la meva mare i els meus germans.